

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angeljček“

Štev. 1

V Ljubljani, 1. januarja 1902.

Leto XXXIII.

V Silvestrovi noči.

Zamišljen na prestólu zlatem
V globoko spanje pada starec – kralj,
Pustó mu v hramu je bogatem,
Nazaj želi trenutja daljnjih dalj. . .

Prehitro sreča je vbegnila
In za seboj pustila pusto sled,
Pa kralju čelo je stemnila,
Da se za njo ozira plašen, bled.

Z ministri dvorstvo zapustilo
Izdajsko mu polagoma je hram,
In ko je v stolpu polnoč bilo,
V dvorani širni kralj ostal je – sam.

Zdaj kralj iz mučnih sanj in spanja
Otožen s težkim vzdihom se zbudi . . .
„Kaj li ta hrum, ropot naznanja,
Ki pred kraljevim dvorom mi vrši?“

A hrum, ropot, žvenket se večja,
Za hip se duri na stežaj odpró,
Pri durih pa nastane gnječa
Od prišlecev, ki zdaj v dvorano vró.

Z ministri dvorstvo zdaj razvneto
Z veselim klicem burno zahrumi:
„Oj živi, živi, novo leto,
Naš mesecev in dnevov kralj si ti!“

A starcu - kralju črna tēma
Nenadoma zastrè, zaprè oči –
Ušesa čuti mrtva, nema,
S preroškim glasom dvorstvu govori:

„Drhal nezvesta, i v bodoče,
Izdajska boš do koncev konca ti,
Ob letu se naslednik joče . . .!“
Omahne – in se v polnoč izgubi.

— 2.

